

[Skræppenborg-Nielsen.]

muligt. Sidst, men ikke mindst, enhver spekulation i jord og boliger må standses. Der må skabes en boligfond, som sammen med indgreb mod jordspekulation og ned-sættelse af renten kan sikre tilstrækkeligt og billigt boligbyggeri.

Danmark er i en situation, hvor mulighederne for at vælge mellem forskellige økonomiske metoder med det formål at stabilisere dansk økonomi endnu er til stede. Så længe vi har penge i valutakassen, så længe vi har kreditmuligheder i udlandet, så længe vi har omtrent fuld beskæftigelse, og så længe vi har et gunstigt bytteforhold med udlandet, så går det vel. Men den økonomiske situation kan hurtigt forværres, og hvis det sker, vil det være af stor betydning, om Danmarks regering har sin handlefrihed i behold. Den højtærede statsminister har imidlertid erklæret, at regeringen fortsat ønsker at lave økonomisk politik ved forlig med den borgerlige oppositions partier. Hvad dette betyder, ja, det ved jo de fleste af bitter erfaring. Det betyder i hvert fald blandt mange andre ting, at regeringens handlefrihed bliver stærkt begrænset; det fremgår jo da også med al tydelighed af tiden, der er gået, at regeringens handlefrihed allerede er stærkt begrænset.

Noget af det vigtigste, en ordentlig regering har at sørge for, er at sikre beskæftigelse og stabile priser. Indrømmet, det kan være svært, men der står jo heller ingen steder skrevet, at en regering skal have det let.

Skal imidlertid den fulde beskæftigelse opretholdes — og det skal den naturligvis — og skal stabile priser sikres — og det er efterhånden bydende nødvendigt — så vil det ikke i det lange løb være tilstrækkeligt bare at forsøge på at regulere efterspørgslen; flere andre virkemidler kan blive aktuelle. Det betyder derfor så meget, om vi her i landet har en regering, der har sin handlefrihed i behold og benytter denne handlefrihed, ikke til at skabe arbejdsløshed og stigende priser og til at give flere penge ud til militæret, men til fortsat at sikre den fulde beskæftigelse og et stabilt prisniveau i det hele taget.

Føres der en ordentlig politik her i landet, så har vi — i dag i hvert fald — alle muligheder for at genvinde det tabte, for Danmark er ikke noget fattigt land, men et rigt

land. Det er muligt, at kun et folketingsvalg kan klare begreberne; i så fald: lad os så få det valg!

Rimstad: I den højtærede finansministers fremsættelsestale til finanslovsforslaget for 1963-64 er det i særlig grad slutningen, der har interesseret os. Det har utvivlsomt også været slutningen, der har interesseret vælgerne i almindelighed, for i dag er den politiske interesse jo ganske særlig koncentreret om tre punkter, der oven i købet har prioritet og indre sammenhæng i en bestemt rækkefølge, i hvilken jeg derfor kort skal nævne dem: det er først landets forværedede økonomiske situation, dernæst overenskomstforhandlingerne til foråret og endelig vor eventuelle indtræden i fællesmarkedet og de økonomiske og arbejdsmæssige vilkår, som denne indtræden vil give vort land.

Det er klart, at hvis en tilslutning til Det europæiske økonomiske Fællesskab kan ske i en periode, hvor der her i landet findes en rolig og velafbalanceret økonomi, vil dette have en meget betydelig indflydelse på vore muligheder for at komme godt igennem den tilpasning til — på mange områder — helt nye forhold, som vil blive krævet af os.

Men rolige og afbalancerede økonomiske forhold er først og fremmest betinget af, at det rette forhold mellem produktion og forbrug er til stede. Om dette nøjes den højtærede finansminister i slutningen af sin fremsættelsestale med at sige, at overskuddet på statsbudgettet skal fastholdes, fordi regeringen har ønske om at forhindre sådanne indkomststigninger, der kan forrykke den økonomiske balance ved at fremkalde en stærkere stigning i forbruget, end der er grundlag for i vor samlede produktion. Vi præsenteres altså her igen for den „moderne finanspolitik“, den, der regner med at kunne regulere forbrug og beskæftigelse ved at øge og mindske overskuddet på statens budget. Jeg har tidligere, også da jeg for 2 år siden første gang var finanslovsordfører for mit parti og da behandlede den nuværende økonomiministers sidste finanslovsforslag, vendt mig mod anvendeligheden af den teori, der altså stadig er baggrunden for regeringens finanspolitiske opfattelse. Teorien er nemlig efter vor vurdering kun rigtig, når de økonomiske og